Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM
Teol.
Tidskr.

1-8.
Teol.
Tidskr.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Jan. 1945

Skildringar ur nödens värld.

Detta nummer av Ljusglimtar ägna vi åt nödens barn i Mongoliet. Det är ju så, där som annorstädes, att de högt uppsatta, de förmögna sällan ha intresse av att uppsöka våra missionärer. Det är de nödställda, som mest tyr sig till dem — sådana som brottas med lidanden av olika slag, fattigdom, sjukdom, sorger, motgångar. Dem ha våra missionärer alltid tagit sig an med tålmodig kärlek, och understundom har det hänt, att de här fått lön för sin möda i rikt mått: de ha vunnit de armas tacksamhet och genkärlek. Och somliga av dem har lyfts ur nödens och smutsens och syndens och lastens värld in i Guds nåds rike — det stora undret har skett. Vilken belöning för våra missionärers möda, vilken rikedom mitt i allt det svarta, tröstlösa.

De skildringar därutifrån vi publicera vittna om nödens hemskhet och alltså också om hur väl de därute behöva vår kärlek, vår hjälp, våra böner, våra offer.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Döende mongolers lott.

Av missionär *Joel Eriksson.*

En av mina bekanta bland mongolerna, en ung man hade fraktat ner kor till Kalgan, och på hemvägen upp hade han fått feber och blivit liggande i ett tält. Han fick ligga där i fem dagar, men sedan, då de sågo att han inte blev bättre, började de frukta för smitta och för att han skulle dö i deras tält, och då visade de ut honom. Han tiggde och bad, men det hjälpte ej. Då han icke gick själv, släpade de ut honom och sparkade och slogo honom. Hans första tanke var då missionsstationen, men hur skulle han komma dit — det var ju 2—3 sv. mil? Så stapplade han i väg. Det gick en bit i taget. Då han kom i närheten av en by, släpade han sig dit, men blev bortkörd. Ingen vågade taga in honom. För årstiden var det ovanligt vackra dagar, men på nätterna gick temperaturen ned till 10 gr. minus. Att han inte frös ihjäl, var ju ett under. Hur många dagar han legat ute så, var han inte viss på, men trodde att det var 4—5 dagar. Sista dagarna kom han bara en liten bit. Slutligen hade han fått kravla sig upp på en oxkärra, ehuru kärrmannen inte vågade gå honom för nära eller hjälpa honom upp, och så hade de farit en bit.

En förbifarande hade då sett den sjuke i kärran, och när han passerade vår station, bad han oss fara och hämta honom i bil. Vi foro genast.

Mycket lidande har jag sett därute, men åsynen av min sjuke mongolvän var en av mina sorgligaste upplevelser. Han var oigenkännelig. Huvudet var förskräckligt stort och svullet till oigenkännelighet, och huden var askgrå. Det var nästan omöjligt att fatta, att det här var vår vän Dårtji. Jag sprang fram och hälsade på honom. Ögonen voro så igensvullna att han inte kunde öppna dem, men han kände igen mig på rösten och blev glad.

På stationen fick han all den vård vi kunde ge.

Dagen efter var han sämre och låg mest i dvala, och den följande natten lämnade han oss. »Vad han ändå kunde vara lycklig, som fick komma till missionsstationen och dö», sade min medhjälpare Sangve. Och jag tror, att han fick gå hem och att vi en dag skola få möta honom inför Lammets tron.

Sjuka utlagda för att dö.

Sällan har jag sett hedendomens mörker och grymhet i en sådan blixtbelysning, som då jag stod inför denne döende mongol. Hur många andra sjuka ha inte fått och få göra samma erfarenheter i Mongoliet. Fruktan för dels att hemmet skall förorenas genom dödsfallet och dels att den dödes ande skall stanna kvar, driver många eljest snälla och behjärtade mongoler att köra ut en sjuk främling och till och med att lägga ut sina egna döende anförvanter i snö och vinterkyla eller under den brännande sommarsolen ute på stäppen.

Har du, min vän, som läser detta, tänkt på, vilka förmåner du åtnjuter hemma i ett land där Kristi kärleksbudskap, medvetet eller omedvetet, genomsyrat folkets tänkesätt och där ett handlingssätt som detta skulle vara otänkbart?

Utanför en stängd port.

Av missionär *Gerda Ollén.*

Under ett besök, som jag gjorde vid ett större tempel, såg jag en syn, som etsade sig in i mitt inre.

Vi sutto på en tempeltrappa och samspråkade, några präster, en del pilgrimer och jag. Endast några steg ifrån oss höll en mongol på att förrätta sin andakt. Jag hade inte först lagt märke till honom, men då jag kom att vända mig om, såg jag honom — en gammal man, klädd i dåliga, slitna kläder, med skinnlappar på knäna och händerna. Den stela, orörliga blicken var riktad mot den stängda tempelporten. Han var blind. Händerna vidrörde pannan, varefter han med stela, mödosamma rörelser knäböjde, sträckte ut sig och vidrörde stengolvet med sin panna. Åter och åter upprepades samma rörelser, långsamma, avmätta och mödosamma, men med en förunderlig precision.

Det verkade så beklämmande stelt och livlöst, och det låg något så fullständigt hopplöst över denne gamle blinde man, där han förrättade sin gudstjänst framför den stängda tempelporten, att synen därav åter och åter står fram för mitt minne.

En av de närvarande visade mig, hurusom det under den blindes många, många år av dagliga, flere timmar långa andaktsövningar hade uppstått djupa urholkningar i den hårda stenhällen, där knäna, händerna och pannan hade vilat mot stenen. Denna plats var dock endast platsen för den gamles tillbedjan under sommaren. Under de långa, kalla vintermånaderna tillbad han vid en annan plats, som låg mera skyddad för stormarna. Och här hade, sade man mig, under de många årens lopp centimeterdjupa urholkningar uppstått i stenen under den blindes långa gudstjänstövningar.

Vi sutto ute på trappan i det strålande solskenet och sågo ut över den vackra tavla, som utbredde sig framför oss. Jag försökte att för dem som sutto där förklara, varför vi kommit till detta land, och att säga något om den levande Guden och hans frälsning av nåd.

Visst hörde han vårt samtal, den gamle, och likväl hörde han intet. Hans läppar rörde sig oavlåtligt i det ändlösa fram-

Utanför en stängd port.

mumlandet av böneformeln: Om mane padme hom, om mane padme hom . . .

Han var i det enda, allt annat uppslukande begäret att genom sin fromhet, sitt nit och sitt allvar förvärva sig en mera dräglig tillvaro i det nästkommande livet utom hörhåll för budskapet om frälsningen av nåd, som skänkes fritt och för intet.

Nu efteråt, när bilden av den gamle blinde utanför den stängda tempelporten kommer för mig, ser jag honom inte längre ensam. Med honom stå tusende och åter tusende mongoler — alla blinda, stirrande in i ett stort mörker, under det de oavlåtligt göra samma rörelser och mumla samma lönlösa böner — *utanför en stängd port.*

Efter en nödvinter därute.

Av missionären *Folke Persson.*

När man framställer den vanliga frågan: »Hur står det till?» till en mongol, svarar han vanligen med något av det gamla, förnöjda leendet: »Allt är gott och bra.» Men efter den här nödvintern försvinner leendet, och tanken på alla genomgångna lidanden ger honom ett uttryck av ett nästan dystert allvar, när han på sitt korta, rättframma sätt säger: »Vintern var *hård.*»

Ute på stäppen ser man här och där några kor eller får gå på bete — kvarlevan av vad som en gång utgjorde ägarnas stolthet och inkomst.

Mongolerna taga dock både med- och motgångar med ett stoiskt lugn. Fråga en mongol, som svälter, hur han har det, och han skall svara: »Jag har det gott och bra.» En gång i vintras några dagar efter en fruktansvärd snöstorm — den värsta i mannaminne, säges det — kom en man på besök. Han var en av traktens förmögnaste mongoler. Nu hade han fått höra, att jag lyckats få hem litet mjöl och gryn och bad att få köpa eller låna några skålpund. På över två månader hade det inte funnits en nypa mjöl i hans tält.

När jag svarade honom att allt mjölet redan var utdelat sade han:

»Ja, då få vi väl fortsätta med att dricka vårt te — det räcker nog till våren. Jag, som har en stark kropp, kan nog reda mig. Värre är det för min gamla mor och mina barn — de kunna ej leva på bara te».

Denna man hade under den omnämnda fruktansvärda snöstormen på en enda natt förlorat alla sina får — 450 stycken. Därförut hade 20 stycken av hans kor dött. Det enda, som nu fanns kvar i den förut förmögna mongolens tält, var några stycken s. k. tegelte.

Men han klagade inte över livets hårdhet. Han bar sitt lidande som en man.

De finnas dock, som ej förmå dölja, vad som rör sig i deras hjärtan, när de se dem, som de hålla kärast av allt på jorden — ty även bland hedningar finnes föräldrakärlek — plågas av hungerns kval.

Fattiga mongoler som fått hjälp av missionärerna.

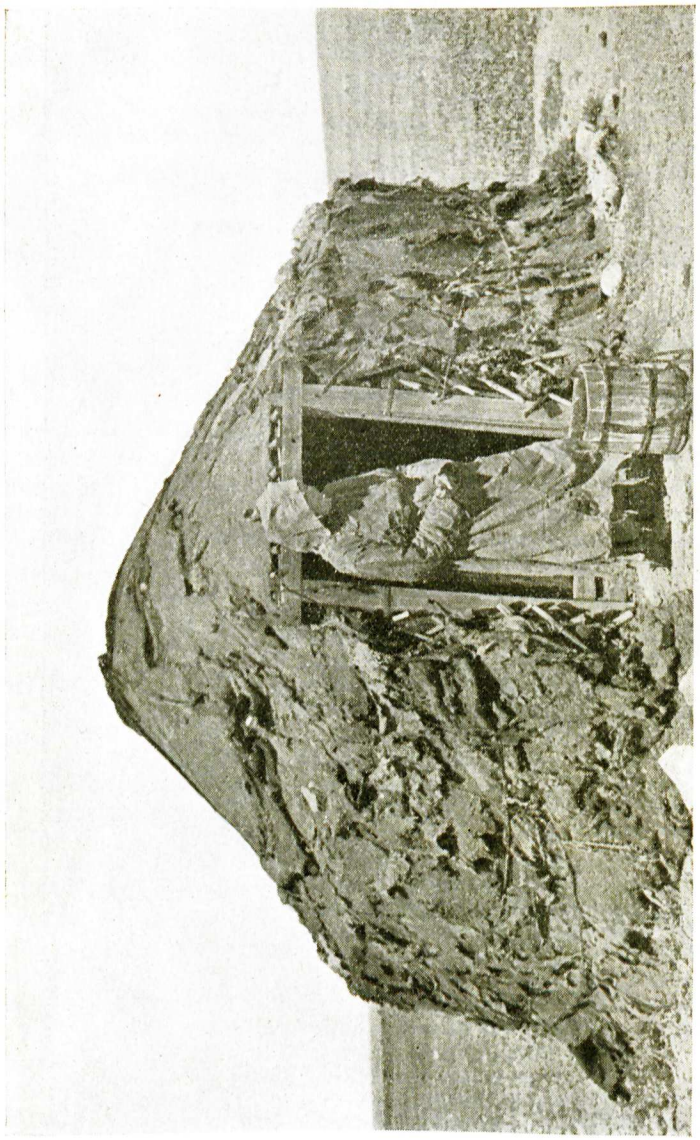

Fattigmans hem.

Jag tänker nu på en familj, vilkens tält egentligen bestod av en trästomme, bristfälligt täckt med några trasor — i sig självt ett vittnesbörd om fattigdom och nöd. På hösten hade familjen dock ägt några får, två kor och en oxe. Men vintern hade berövat dem allt. I det trasiga tältet funnos nu endast två små, som gråtande tiggde om mat, som de inte kunde få.

Det var här, som jag första gången såg en mongol gråta inför nöden.

»För mig går det ju», sade han, »men barnen? Hur skall jag kunna se mina barn svälta ihjäl . . .»

Gråten stockade sig i halsen på honom, och han kunde inte säga något mer.

Ja, nöden är *stor* härute . . .

Bland trasbylten.

Av missionär *Margit Persson.*

Min man och jag voro vid ett tillfälle ute på en resa till Gorben Guljong, och därunder kom vi att titta in i ett fattigt tält, där man sagt oss, att en liten gosse låg sjuk.

Det var sannerligen ett sjukdomens och armodets hem vi kom till. Det går knappast att beskriva, hur där var. Det allra första vi sågo utanför dörren var en skröplig åttiofemårig gumma med ben så krokiga, att hon ej kunde gå riktigt. Hon förflyttade sig genom att hasa sig fram, och det var verkligen en ömkansvärd syn att se det gamla trasbyltet — hon liknade mest ett sådant — komma oss till mötes på detta sätt. Hon var alldeles vithårig och tandlös, jag har ej förut sett en så åldrig mongolkvinna.

Snart fingo vi höra hennes historia, som hon under tårar berättade. Hon hade haft ett gott hem i sina unga dar, men så dog hennes man, därefter några av hennes barn och omsider alla hennes släktingar. Till för ett par år sedan hade hon fått be-

hålla en son, som hade varit mycket snäll mot henne och arbetat för sig själv och sin gamla mor, men så dog också han, lämnande den gamla modern i ensamhet och armod. Sedan dess hade hon uppehållit sig genom att gå från by till by, från tält till tält, stannat några nätter på varje plats och så fortsatt sin hopplösa vandring. Men nu, ja, nu kunde inte benen bära henne längre, och så hade hon till sist hamnat i detta fattiga hem. Hon tiggde oss om lite hjälp, lite mjöl till mat och lite tyg för en dräkt. Jag förstod att hon hade inga ljusa dagar, där hon nu bodde. Husets folk räknade henne som ett besvärligt påhäng, som de helst ville bli av med så fort som möjligt, och otaliga voro säkert de snäsor den gamla stackaren dagligen fick ta emot för att hon fanns till och råkat hamna hos dem. Ensam, utan Gud och utan hopp var hon. Jag fick säga några ord om honom, som är de ensammas vän, och försökte trösta, så långt det kunde gå i allt eländet. Min man lovade också, att hon skulle få lite hjälp, som vi skulle sända över, så fort ett bud gick.

Den lille pojken, för vilkens skull vi voro komna, hade inte bara *några* sår i huvudet, utan huvudet och hela kroppen voro alldeles övertäckta av färska och lite äldre, torkade syfilissår. Det arma lilla livet, vad han måste ha lidit och haft det svårt! Vi funno snart, att hemmet ifråga var en fullkomlig syfilishärd. Trots att både modern och mormodern ville förneka, att de hade någon sjukdom, sågo vi, hur stora, öppna sår stucko fram under dräkten. Dessa stackars människor, spillror av ett en gång stort och mäktigt folk! Det är inte många man ser härute, som äro fullkomligt friska. Nästan alla ha »den dåliga sjukdomen», mer eller mindre. Värst tycker jag det är att se små barn sjuka på detta sätt, det är så att hjärtat vill krympa samman inför deras lidande. Min man gav lite medicin också här, och då jag räckte den lille parveln några karameller, tinade han upp och log mot mig. Förut hade han varit så rädd, så rädd, ty ett par dagar tidigare hade en man varit där på besök, som var drucken, och han hade slagit den lille hårt. Nu trodde han, att vi också skulle slå honom, och tittade så förvånat, då han i stället fick lite gott. Inte har livet så mycken glädje att bjuda ett litet mongolbarn!

Innan vi skulle fara hem, hade vi bestämt att hämta vår postman, som bodde en halv mil därifrån. Jag blev riktigt förvånad, då jag såg, hur han ordnat och lagat upp sin lilla bostad. Förra året, då vi besökte honom, bodde han i ett fallfärdigt

Många mongoler ha ej bättre skydd mot vinterstormarna än så här . . .

lerhus, eländigt på alla sätt. Hans lille pojke gick där då barfota mitt i vintern och huttrade av köld, ty kläderna bestodo blott av en tunn, trasig bomullsdräkt. Nu hade han byggt om sitt lilla lerhus, och det kändes riktigt varmt och skönt därinne. Den lille pojken hade fått bättre kläder på sig, och allt var så trevligt mot förra året. Detta hade mannen kunnat göra, sedan han fått lite hjälp genom att gå till och från Dolonor med vår post, och han är så tacksam för detta arbete.

Det blev sent, innan vi äntligen kunde tänka på hemfärd, och snart var det alldeles mörkt. Men hem kommo vi till sist. Jag var emellertid så hjärteglad att ha fått komma ut och hälsa på mongolerna. I de allra flesta fall bli också mongolerna å sin sida glada, då vi komma.

I nyårstid vädja vi: förnya i god tid prenumerationen och prenumerera samtidigt för någon god vän eller bekant. Eller intressera någon att själv prenumerera.

Var och en som samlar fem nya prenumeranter får den värdefulla missionsboken "Världen vårt arbetsfält" som gratispresent.

Bed, att dagen snart må gry...

Av f. missionären *Miriam Wideberg.*

Det kom ett sjukbud. En mongol och hans bror hade druckit sprit på natten och så blivit oense. Långt till kniven har ingen här, när det uppstår stridigheter, och under rusets inflytande är mongolerna ju ännu mindre herrar över sina handlingar. Så hade mannen fått ett stick av kniven i magen, så att en bit av tarmen trängt ut. Så låg nu denne stackars man inför en nästan självförvållad död.

Vi reste dit bort, Dagny och jag. Efter ungefär två timmars bilfärd voro vi framme. Det var med mycket litet hopp om att kunna göra något, som vi steg in i tältet, och inte blev vårt hopp det ringaste större, när vi sågo den sjuke. Döden hade redan stämplat hans drag. Ansiktet var till ytterlighet gulblekt, och pulsen var knappt kännbar. Den stackars mannen hade stundtals svåra kräkningar, och då förvreds hans ansikte av smärta. Genom dessa påfrestningar hade tarmen skjutits ut mer och mer och syntes stor som en knytnäve.

Ja, här var intet att göra, det stod ju klart för oss på en gång, men vi ville ändå hjälpa på något sätt. De som hade kallat oss stodo där runt omkring, allvarliga och ängsliga. Man kunde läsa i deras ansikten, att de satte sitt sista hopp till oss, och den sjuke själv uppehölls av samma hopp. Hela tiden medan vi tog av de blodiga och variga trasor, som de lindat om, tvättade såret rent och lade ett nytt förband, följdes vi av många par ögon, och vi förstodo, att de nu kanske inbillade sig, att allt var bra. Hur svårt det än var, måste vi fram med sanningen.

Jag skall aldrig glömma blicken i den sjukes ögon, när Dagny sade, att det var »hopplöst», »för sent». Den lilla gnista av liv, som fanns där, när vi kommo, slocknade alldeles, det var, som om han redan varit död.

Vi sade honom att *vi* intet förmådde, men den levande Guden, Jesus Kristus, kunde, om så var hans vilja, rädda honom genom ett under. Å, jag önskar, att ni alla, som läser detta, skulle kunna se in i det lilla tältet. Där var så svart och smutsigt, i taket hängde sotet och dammet som tjock spindelväv. Mitt i tältet

brann elden och kastade sitt sken över den sjukes bleka ansikte, och runt omkring honom sutto vi och flera av hans närmaste. Det var så tyst därinne, sedan de förstått, att allt hopp om livet var ute. Vi sade dem, att vi ville bedja till den »levande Guden», som allena kunde hjälpa, och överlämna allt i hans händer, det var det bästa vi kunde göra. Det blev så stilla, och vi fick lägga denna arma, döende mongol för nådens tron i Jesu händer. Han, som i elfte timme frälste rövaren på korset, han hade också makt att rädda denna mongol, visa honom vägen till frälsning, två honom ren från hans synder och bärga honom för evigheten.

Ja, så var det för oss att återvända hem. Det kändes svårt att lämna denna stackars människa, som troligen inte hade mer än några timmar kvar av sitt jordeliv. Kanske han innan kvällen skulle vara död och utkastad, som mongolernas sed är.

Ja, det var en gripande och mäktig predikan vi fick den söndagen. Den gjorde ett outplånligt intryck på oss alla. Vad vi sett var en följd av synd och last. Det var bara *ett enda* exempel, men här finns många andra sådana fall, som aldrig komma till vår vetskap. Liknande och kanske ännu värre ting hända här ute. Och varför? Jo, allt är ännu så mörkt och hopplöst omkring dessa vilsegångna ödemarkens barn. Synden omsluter dem på alla sidor och evangeliet, Guds klara ljus, har ännu bara nått en sådan försvinnande del av det stora folket.

Kära mongolvän, bed om, att dagen snart må gry även för detta folk, bed om väckelse bland våra mongoler, bed om, att våra kristna må få sina hjärtan brinnande, så att de känna nöd för sina i synd sjunkna bröder och systrar.

Give Gud, att den skaran allt mer minskas, som går över gränsen med orden »utan hopp» ringande i sina öron.

Må var och en av mongolmissionens vänner unna sig själv den glädjen att mitt under en svår och ogynnsam tid vinna åtminstone en ny prenumerant — och därmed, genom Guds nåd, en ny vän och medarbetare för gärningen därute. En sådan medverkan från varje mongolväns sida skulle vara av utomordentlig betydelse för hela vår mission och utgöra ett viktigt led i den kraftiga framryckning som vi åstunda.

Det undergörande namnet.

Av domprosten, pastor primarius *Olle Nystedt.**

»Ej heller finnes under himmelen något annat namn, genom vilket vi kunna bliva frälsta» (Apg. 4: 12).

Är det ändå inte bra djärvt att säga så? Jo, visst är det djärvt. Vågar vi *stå* för det? Ja, det beror väl på. Det beror på om vi själva personligen har en sådan erfarenhet av det namnets frälsande kraft, att vi är vissa om att det *är* sanning, en sanning, som vi själva upplevat och som vi också sett förverkligad omkring oss.

Jag undrar för resten, om det var mindre djärvt av Petrus att säga så, att säga att frälsning fanns för människorna och för världen bara i *en* man, i den man, som nyss blivit avrättad och vid vars avrättning kanske flera av hans åhörare varit närvarande. Jag gissar, att för många var det rena vansinnet, liksom det är så också nu. Det har nog alltid varit oerhört djärvt att påstå något sådant.

Och dock. *Det* har kanske ändå denna hemska tid haft med sig, att det inte låter *lika* vansinnigt i människors öron nu som förut, ty nu har människorna fått lära sig, att de inte har frälsning att vänta från de makter och de idéer, som de trott på och arbetat för. Jag glömmer aldrig, hur för en del år sedan en av vårt lands främsta kulturpersonligheter sade: »Det mesta av vad jag har trott på, det ligger nu i ruiner. Det höll inte, och jag förstår nu, att det enda, som kan rädda Västerlandet, det är *Kristus*.»

Det finns väl inte så många, som längre tro på att tekniken och humaniteten kan frälsa människorna. Tekniken är en tjänare åt förstörelsens makter, och humaniteten har visat sig vara en fernissa, som fort nötes bort. Nej, det är faktiskt inte lätt nu att hitta något annat namn, bland människorna givet, i vilket vi kunna bliva frälsta.

Åter och åter kommer det från olika delar av världen vittnesbörd om att kristendomen visat sig vara den enda makt som kan skapa fram den kärlek och barmhärtighet och trofasthet

* Utdrag ur ett föredrag vid Svenska Mongolmissionens böne- och offergudstjänst i Betesdakyrkan i Stockholm söndagen den 26 nov. 1944.

som världen behöver. Kanske kommer denna lidandestid rent av att visa fram, att det verkligen är så, att Kristi namn *är* det undergörande namnet och det enda.

Det är klart, att läget för missionen nu är ytterst allvarsamt och svårt i alla möjliga avseenden, och man kan ha skäl att fråga sig: »Hur skall det gå? Skall missionen bli omöjliggjord?» Men då ska vi komma ihåg, att missionen, det är historien om det undergörande namnet. Missionen har *alltid* varit något orimligt och *alltid* varit något omöjligt, och det kommer den att förbli i alla tider. Det såg inte bättre ut för Ansgar i Birka, än vad det gör i Mongoliet nu. Klokheten säger: »Det vore förnuftigare att först bli färdig med hedendomen i det egna landet.» Men i så fall hade Ansgar aldrig kommit till oss. Man kan ju också fråga, vilka som gör mest för att bekämpa hedendomen här hemma: de som använda denna hedendom som ett argument mot missionen eller de som bära upp missionen.

Men det finns en annan invändning, som nog är att tänka på, nämligen den, att när vår egen existens står på spel och när det då gäller att hjälpa i den fruktanvärda nöden inpå våra knutar, så måste vi skära ned alla utgifter utom de allra nödvändigaste, och då har vi inte råd att skicka ut så mycket pengar ur landet.

Jag besökte en gång en kyrka i Tjeckoslovakiet, om vilken man med tacksamhet berättade, att den var byggd för svenska pengar under Karl XII:s tid. Den fattiga församlingen där på Karpaternas sluttning skickade bud till den svenske kungen och bad om pengar till en kyrka. Och kungen gav dem, vad de begärde. I vårt arma, fattiga Sverige påbjöd Karl XII, att en söndag skulle överallt i vårt land en kollekt upptagas för detta ändamål, och så skickades pengarna att bygga en kyrka för i landet där långt borta. Guds rikes sak betraktades inte som något onödigt!

Det är inte något onödigt nu heller. Ty om det är så, att Jesu namn är det enda som kan bringa frälsning, så kan ingenting vara nödvändigare än att sprida kunskap därom. Valet står mellan Kristus och kaos. Och så pass hänger vi människor ihop (det borde vi ha lärt oss nu!), att det rakt inte är likgiltigt, om det är Kristus eller kaos, som kommer att behärska världen i Afrika och Asien. Det kan rent av hända, att både Europas och Sveriges framtid hänger på det. Man behöver inte ha mycket klarsyn för att ana missionens världshistoriska betydelse!

Och vem vet, vad som väntar missionen i tider, som stunda? Det har hänt förr, att Guds skördar ha vuxit i de fåror, som djävulen plöjt. Visst kan det stunda svåra tider för missionen, lidandestider, men det *kan* också hända, att världsnöden får bereda en skördetid för missionen. Ty missionens kraft är det undergörande namnet, det enda, i vilket det finns frälsning. Och det har *alltid* varit så, att det namnets tjänare åter och åter ha fått häpna över detta undergörande namns kraft och fått erkänna, att sådan kraft trodde de inte, att det hade. Även missionärerna ute i Mongoliet ha fått göra den erfarenheten, att det namnet har stor kraft i sig. Men de stora och väldiga namn, som vi läsa om i tidningarna var dag och som väcka vår häpnad och vår beundran eller vår fruktan och vår avsky — om några år äro de borta, dessa namn, som nu äro på allas läppar. Denna dagens predikotext säger till oss, att en gång skall det inte *finnas* något mer namn att frukta eller hylla än Jesu namn. Ty Fadren har överlåtit domen åt Sonen, på det att alla skola ära Sonen, såsom de ära Fadren.

Det är underligt, att alla andra livsåskådningar tro mycket mer gott om människorna, sådana de äro i sitt oomvända tillstånd än vad kristendomen gör. Därför anklagas kristendomen för att ha en alltför pessimistisk syn på människorna. Ja, nog är det sant och visst, att den ser mörkt på människorna! Men det märkliga är, att kristendomen ändå har en mer optimistisk syn på den slutliga utgången av världskampen än någon annan religion. Det *sista* ordet är här inte undergång utan seger! En gång skola alla ära Sonen, såsom de ära Fadren. Det undergörande namnet, det ser inte mycket ut nu. Det har inte mycket makt i världen nu, tycks det. Det är andra namn, som nu äro bärare av makten. Men en gång skola alla dessa andra namn vara borta. Det är en tröst att tänka på det: man blir inte så imponerad då och inte så rädd heller. Ack, vi behöva mera mod! Ty är det inte så, mina vänner, att ibland är vi verkligen rädda? Ondskan är så fruktansvärd, så vi orkar ju knappt tänka på det. Och ibland är det så, att man knappast tycker sig orka leva, därför att allt är så mörkt och därför att ondskan har en sådan makt. Vi behöva hjälp till mer frimodighet, hjälp till att komma ihåg, att det bara är ett namn, som står sig till sist. Människorna vilja ju gärna vara på den säkra sidan, men makten skiftar ju så oerhört här i världen, och därför få människor ett väldigt arbete med att ömsa både livsåskådning och trosbekännelse allt

efter konjunkturerna. Den som håller sig till det undergörande namnet, Jesu namn, han är *alltid* på den säkra sidan. Det är inte sagt, att han får vara med om seger här på jorden. Det är många, många både i missionshistorien och annars, som ha fått nöja sig med att *dö* på den säkra sidan.

Gud hjälpe oss att få en riktigt fast tro på Jesu namn, så att vi våga vara frimodiga mitt i det helvete, som världen är nu, och så att vi förstå, att detta namn är det enda, som är värt att tro på, och det enda, som är värt att tjäna och värt att offra för och *lida för!* Gud hjälpe mig, att när jag så talar om villighet att lida för det namnets skull, detta inte måtte vara bara tomma ord! I denna tid blir man nästan rädd, när man talar om detta. Ty det kan hända, att förr än man anar, läget blir sådant, att man får visa, om man har teckning för ett sådant ord. Gud hjälpe oss att få mod att lida för det namnet, såsom så många av våra bröder och systrar göra i denna tid! Låt oss åtminstone visa, att vi offra av vad vi ha, även om vi inte ha mycket, offra för att det namnet skall bliva känt i världen och ärat och älskat och för att människorna må vinna frälsning i det namnet.

Ungdomen och missionen.

Ett glädjande uppvaknande.

Man skulle önska, att alla Sveriges missionsvänner fått se den skara ungdomar som samlats till bön och samtal vid en missions-weekend på semesterhemmet Borgen för någon tid sedan. I denna skara ungdomar — bortåt 130 till antalet — var icke mindre än 13 samfund representerade. Det var ett påtagligt bevis på att missionen har en framtid och att det lönar sig att bedja skördens Herre att sända arbetare till sin skörd. Här se vi ju, huru Gud alltfort kallar unga män och kvinnor att gå ut i arbetet på missionsfälten. Där var även tillstädes en liten grupp, som en gång hoppas få gå ut till Mongoliet med frälsningens budskap.

Syftet med denna sammankomst angavs i lördagens hälsningstal med orden i 2. Tim 1:8—10 och Ef. 4:12, 13. Därpå

följde samtal omkring ämnet »Gud kallar oss». Det är — framhölls det — viktigt att det är Gud själv som kallar oss, och det bör vara en glädje för oss att gå hans ärenden.

Söndagens program upptogs av morgonbön, bibeltal kring Jes. 55 och en andaktsstund då buddistmissionären, pastor Hannertz höll ett synnerligen inspirerande föredrag över ämnet »Missionens motiv och mål». Vid kvällssamlingen vändes blickarna mot de missionsfält dit dessa ungas längtan står. Sedan var det tid att bryta upp sedan man kommit överens om att samlas till en liknande sammankomst den 14 och 15 april nästa år.

Må missionens vänner utöver hela vårt land icke förtröttas att bedja för dem, som stå uppe i kampen och för dem, som vänta på att vägarna till fälten skola öppnas. Verket är Herrens. Han skall föra det till seger.

O. J—n.

Mongolkretsen i Malmö.

Malmökretsen firade tjugoårshögtid för en tid sedan (se Ljusglimtar nr 5 1944).

Tillsammans med mongolkretsen i Skövde underhålla malmövännerna missionär Anders Martinson i Mongoliet.

Meddelanden.

Ett telegram från våra missionärer, nyligen avsänt genom missionär Silfwerbrand i Tientsin, säger oss att de alla må bra men att Paul-Georg Svensson fortfarande är kvar i fångenskap. De ber oss vända oss till utrikesdepartementet och begära hjälp för hans räkning. I sådant syfte ha vi upprepade gånger hänvänt oss till U. D., nu senast efter ovannämnda telegram. Ännu har det emellertid inte lyckats för U. D. att utverka hans befrielse.

Telegrammet innehöll också en begäran om medel för missionärernas underhåll och anvisning om hur medlen skulle sändas. Med tack till Gud kunna vi meddela, att den begärda summan är utsänd på telegrafisk väg. Telegrammet ger oss i all sin korthet både tacksägelse- och böneämnen. Vi få tacka Gud att möjligheten att sända våra missionärer vad de behöva för sitt uppehälle står öppen för oss. Att missionärernas hälsotillstånd är så pass gott som det är efter så lång tids vistelse på fältet under svåra och prövande förhållanden är också ett stort tacksägelseämne.

Vi manas återigen till bön för vår broder som fortfarande är i fångenskap. Låt oss också bedja att vägen må öppnas upp till Mongoliet för dem av våra missionärer som orka och kunna resa dit upp igen.

*

Från en av våra vänner i Norge har följande hälsning nått oss:

»Nu vid årets slut ber jag få sända Eder ett hjärtligt tack för Ljusglimtar, som vi fått alla nummer av även detta år. Den har i sanning varit en ljusglimt på mer än ett sätt för oss i denna tid. Den bringar oss bud och hälsningar från vänner, som lever under andra förhållanden än vi. Vi ha ju många av våra vänner i samma ställning som Paul-Georg, och det är inte lätt. Men även härvidlag gör Gud under, och en dag skall många få tacka för den frälsning de fått uppleva. Vi vill fortsätta att räkna med Guds trofasthet och nåd till hjälp i rätt tid. Vi har upplevat sanningen av ordet i Ps. 23: 5. Sänder denna psalm som hälsning för dagen och för det nya året. Må Gud i sin nåd öppna vägen till missionsfälten både edert och våra: detta är ett trängande behov. Men Gud är inte sen att hjälpa när det gäller hans utvalda.»

*

Till vännerna i våra böne- och arbetskretsar ville vi rikta en hälsning vid det nya årets början. Först ville vi då säga ett varmt och innerligt tack för edert trogna stöd under det år som gått. Aposteln Paulus skriver i 8 Kor. 1:7: »Ty vi veta att såsom I delen våra lidanden, så delen I ock den tröst vi undfå»; och i samma kapitel, vers 11, läsa vi: »Också I stån oss ju bi med eder förbön. Och så skola många hembära tacksägelse för oss, för den nåd som genom mångas böner har kommit oss till del.» Dessa ord säga oss något om Guds folks gemenskap. Aposteln Paulus värderade mycket och räknade mycket med missionsvännernas i Korint gemenskap och förbön. Vi känna så starkt något av denna gemenskap med våra missionsvänner runt om i vårt land. Vi känna att Ni delar med oss den kamp, den nöd och det lidande, som kännetecknar även vår mission i denna tid. De många små uppmuntrande och trosstärkande hälsningarna, oftast åtföljda av gåvor till missionen, är ett kraftigt vittnesbörd om att Ni också delar den tröst och den glädje, som Gud ger i missionsgärningen, även då denna gärning lider betryck. Ett utdrag ur en hälsning från en av våra bönekretsar visar huru Gud sammanför missionens vänner i bönegemenskap och huru han lägger missionens behov på sina barns hjärtan:

»Här i Ånge bildade vi en bönering medan vår gamle broder K. G. Johansson levde. Vi går till varandra i hemmen, läser och beder. En gång, då vi voro samlade, kom Guds Ande och manade oss att offra för missionen. Vi valde då mongolmissionen. Vi bruka ofta samlas hos en vän, som är 92 år men glad och ungdomlig i Gud. I kväll, då vi voro tillsammans öppnade vi sparbössan, som vi samlat i under året. Den innehöll inte mycket, bara 77 kronor, men om Gud giver hälsa och krafter och välsignar oss som äro med, så kanhända det kan bliva mera till nästa jul. Vi äro endast sex i böneringen, sedan vår gamle broder gick hem till Gud. Må så Gud välsigna oss och eder som skall förestå missionen. Må vi alla hjälpas åt, då blir bördan lätt, halleluja. Hälsningar från böneringen i Ånge».

Sådana hälsningar få vi ofta, och det är uppmuntrande och trosstärkande att få dem.

Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1945 med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2.

Med detta nummer av tidningen följer ett inbetalningskort, där också plats är beredd för en gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationen.

Skriv blott namn och adress tydligt.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis.

Den som samlar fem nya prenumeranter får dessutom som extra gåva en av årets intressantaste och mest läsvärda missionsböcker, "Världen vårt arbetsfält". Den innehåller skildringar av 36 kända missionsarbetare från olika fält i Asien och Afrika och Sydamerika, mest personliga upplevelser, spännande och gripande berättade. Denna bok betingar i bokhandeln ett pris av 8:50 och är en av årets mest uppmärksammade boknyheter. Arbetet har redigerats av redaktör J. E. Lundahl. Det är oss en glädje att kunna erbjuda detta arbete åt våra prenumerationssamlare.

Ljusglimtar från Mongoliet har nu varit i tjänst under tjugufem år. Vår förhoppning är, att detta år — jubileumsåret — skall medföra uppsving för vårt blad. Tänk om våra vänner ute i landet just nu ville göra en särskilt energisk insats för att öka vår prenumerationssiffra för 1945. Vi äro tacksamma, innerligt tacksamma för allt intresse under gången tid, för all oegennyttig hjälp under dagar som varit. Men vi bedja — ej för egen men för missionens skull — att våra vänner denna gång om möjligt göra en särskild kraftansträngning för att föra vår tidning framåt.

Stockholm i december 1944.

Vördsamt

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Influtna missionsgåvor.

November månad		*Januari—november månader*	
1943	1944	1943	1944
7.357: 58	6.924: 12*	72.028: 73	79.998: 46**

* Därav för hem- och utresor kr. 593: —.
** Därav för hem- och utresor kr. 7.604: 68.

Redovisning.

Forts.

Nr 1729 Åstorps juniorförening gm I. N., 25 kr; nr 1730 A. O., Jämtön 20 kr; nr 1731 Mongolkretsen i Malmö gm. M. A., till A. Marthinsons underhåll 150 kr; nr 1732 E. E., Stockholm 10 kr; nr 1733 A. S., Höganäs 10 kr; nr 1734 H. O., Österfärnebo 15 kr; nr 1735 H. J., Jönköping, »Ett litet tackoffer för Herrens nåd och hjälp» 25 kr; nr 1736 »E., 94» 10 kr; nr 1737 H. L., Lyckås gård, till hem- och utresor 15 kr; nr 1738 Moster och Margit, Håttskär och Sala 25 kr; nr 1739 Kollekt för yttre missionen vid Södertäljekonferensen gm. H. L., 75 kr; nr 1740 Vänner i Strömbäck gm. A. B., Stöckeby, till hem- och utresor 50 kr; nr 1741 J. L., Ulvsby »En blomma på Fars bår» 20 kr, Kollekt vid förmiddagssyföreningen till Frideborg Svenssons underhåll 17: 45, C. Th., Hälsingborg 20 kr; nr 1742 A. och E. J., Östersund 100 kr, Insamlat gm. Joel Eriksson, 12/9—8/10 1944, Kollekt Vårfru 15: 10, Frösthult 28: 50, Enköping 85 kr, Härnevi 16 kr, Nysätra 78: 06, Torstunaby 23: 05, S. Å., Torstunaby, reshjälp 10 kr, Kollekt, Eskilstuna 43: 48, Torshälla 23: 70, Latorps bruk 48: 50, Kumla 65 kr, S. och H. B., 50 kr, Askersund 46: 23, D:o 7: 88, Fjälltorp 33 kr, Degerön 13: 78, Godegård 21: 18, G. o. H. J., Godegård 10 kr, Ledbergskulle 36 kr, L. och B. P., 20 kr, J. M. O., Stockholm 10 kr; nr 1743 D. H., Lillhagen 5 kr, Kollekt vid kvällssyförenigen 8: 85; nr 1744 A. H., Torpaslätt 10 kr; nr 1745 H. A., Borås 50 kr; nr 1746 E. A., Holsbybrunn till hem- och utresor 5 kr; nr 1747 N. W., Umeå 25 kr; nr 1748 a Tabergs missionsförsamlings syförening gm E. B., 78 kr; nr 1748 b M. J., Kvidinge till hem- och utresor 25 kr; nr 1749 A. F., Skillingaryd 20 kr; nr 1750 M. O., Stockholm 10 kr; nr 1751 "E. H.", 20 kr: nr 1752 C. F., Hammar till hem- och utresor 5 kr; nr 1753 E. H., »Ett löfte» 200 kr.

Summa Kronor: 4.352: 38.

NOVEMBER MÅNAD.

Nr 1754 A. F., Bogla 10 kr; nr 1755 Vänner i Fridene gm H. R., 57 kr; nr 1756 S. S., Öskeviksby 10 kr; nr 1757 A. B., Vänersborg till hem- och utresor 38 kr; Onämnd 10 kr; nr 1758 D. U. F. i Åsljunga gm H. E., 100 kr; nr 1759 W. B., Syninge 5 kr; nr 1760 Mongolvännerna i Åtvidaberg 25 kr; nr 1761 H. o. E. J., Jönköping till hem- och utresor 200 kr; nr 1762 A. B., Kristianstad 15 kr; nr 1763 A. G., Stockholm 10 kr; nr 1764 H. o. A. J., Finspång spbm, 25 kr; nr 1765 A. L., Karlstad 5 kr; nr 1766 A. F., Folkesta 10 kr; Kollekt vid förmiddagssyförening i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 11: 50; »Herrens» 50 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 7: 10; Enl. testamente efter avl. Olivia Svantesson Göteborg gm S. L., 200 kr; nr 1768 H. N., Katrineholm spbm 5 kr; nr 1769 E. J., Falköping 150 kr; nr 1770 A. o. S. J-n 100 kr; nr 1771 M. B., Östersund 30 kr; Onämnd 1.000 kr; nr 1772 H. B., Nyköping 8 kr; gm d:o »Vän till Mongolmissionen» 10 kr; nr 1773 S. P., Sm. St. till Paul-Georg Svenssons underhåll 5 kr; nr 1774 H. D., Mölnbo 50 kr; nr 1775 J. B., Bor, i st. för blommor till min hustrus bår 5 kr; nr 1776 A. P., Uppsala till hem- och utresor 20 kr; nr 1777 P. Å., Kåge 10 kr; nr 1778 O. A., Västerås 10 kr; nr 1779 K. E. M. N., Eslöv 50 kr; nr 1780 E. A., Borås 20 kr; nr 1781 A. J., Eslöv till P. G. o. I. Svenssons underhåll 10 kr; nr 1782 Mongolvännerna i Skövde gm A. J., till Anders Marthinsons underhåll 125 kr; gm d:o A. E., Bäckaskog till d:os hemresa 25 kr; gm d:o H. L., till d:o 5 kr; nr 1783 F. K., Kalmar 10 kr; nr 1784 E. B., gm J. J., Varberg 2 kr; nr 1785 C. E., Djursholm 5 kr; nr 1786 I. I., Vansbro 50 kr; M. D., Stockholm, för okt.—dec. 15 kr; nr 1787 K. K., Stockhlom till Dagny Hansens underhåll 15 kr; nr 1788 E. N., Egelsta 200 kr; nr 1789 A. A., Karlstad 25 kr; nr 1790 Onämnd till mongolisk barnbibel 200 kr; nr 1791 E. S., Stjärnhov 20 kr; nr 1792 Boeryds syförening spbm gm E. J., 35 kr; nr 1793 L. A., Stockholm 5 kr; nr 1794 Mongolkretsen i Lund gm I. L., till Ingeborg Svenssons underhåll 770 kr; Kollekter gm E. Skallsjö: Landvetter 26: 48, Hönö 450 kr, Ödenäs 36: 05, Olofsered 25 kr, Skallsjö missionshus 26: 10, Vårgårda 61 kr, På 50-årsdagen O. F. 10 kr, Kollekt Vedum 21: 76, Floby 43: 76, Rossbackens och Slutarps skolbarn 7 kr, Kollekt Slutarp 36 kr, Trädet 33: 10, Vid mongolafton hos D. Svensson från Trädet, Blidsberg, Möne och Dalum 290 kr, Ins. av D. S., Blidsberg för hem- och utresor 22 kr, Kollekt Blidsbergs syförening 24 kr, Åsarp 114: 58, L. Ö., Hudiksvall 3 kr; nr 1795 Gm I. S., Svalöf: Ask-Gryttinge mongolvänner till fam. Svenssons underhåll 500 kr, till Frideborg Svenssons underhåll 300 kr, i st. för krans vid Anna Anderssons bår 25 kr; nr 1796 H. E., Nora till hem- och utresor 10 kr; nr 1797 A. N., Gendalen 10 kr; Insamlat gm. J. Eriksson nov.: A. E., Tärnsjö 15 kr, Kollekt Vitå örlogshem 25 kr, S. Å., Torstunaby 50 kr, Kollekt Hagafors 42: 65, Torarps missionsförening 75 kr, Torarp 73: 80, Vilhelmsro 21 kr, Hovslätts syförening till Vivan Almquists underhåll 100 kr, J. L., Hovslätt till d:o 5 kr, M. B. A., Hovslätt till d:o 10 kr; Mongolvänner i Jönköping till d:o 35 kr, E. R. Bankeryd till d:o 5 kr, J. A., Jönköping till d:o 6 kr, Mariannes spb till d:o 2: 25, M. o. M. E. A., till d:o 5 kr, Kollekt Skärstads norra 32: 20, I. A. Jönköping, resebidrag 3 kr, E. S., Hovslätt till Vivan Almquists underhåll 50 kr, Mongolmissionens Göteborgs-krets resebidrag 75 kr, Kollekt Mölndal 50: 82, Åstal 44: 54, Dyrön 94: 93, d:o 41: 69, Skärhamn 62: 36, Klädesholmen 64 kr, Knippla 83 kr, M. Ö., Bollstabruk 10 kr, M., Bollstabruk 5 kr; Insamlat gm. K. G. Johansson, Ånge: I. E., Edsbyn 5 kr, Onämnd Edsbyn 5 kr, E. D., Edsbyn 5 kr, J. S., Norredsbyn 5 kr, Ivarngården, Norredsbyn 5 kr, Vennbacka, Norredsbyn 5 kr, E. M., Norredsbyn 5 kr, G. o. T. N., Norredsbyn 5 kr, G. Edsbyn 5 kr, O. P., Edsbyn 5 kr. A. O., Knåda 5 kr,

Onämnd 10 kr, V. Ö., 5 kr, H. J., Vängsbo 5 kr, E. W., 5 kr, Onämnd 5 kr, E. W., Knåda 5 kr, P. J., Vängsbo 5 kr, H. W., Vängsbo 5 kr, R. L., Norredsbyn 5 kr, A. C., Edsbyn 5 kr, K. E., Alfta 5 kr, M. P., Viksjöfors 5 kr, E. B., Frunga 5 kr, O. W., Ånge 5 kr, A. K. J., 10 kr, Okänd 10 kr, E. E., 10 kr, S. O., Vängsbo 10 kr, E. V. 10 kr, J. E., Edsbyn 10 kr, I. J. T. W., 10 kr, Flera givare 15 kr, Onämnd, Karlskrona 50 kr; nr 1798 B. H., Ekeby 5 kr; nr 1799 Onämnd, Hälsingborg till hem- och utresor 28 kr; nr 1800 M. K., Rydsgård 5 kr; nr 1801 A. J., Lindesberg 3 kr; nr 1802 M. A., Lilla Harrie till hem- och utresor 20 kr; nr 1803 J. O. W., Byvattnet till d:o 2 kr; nr 1804 A. G., Stockholm 10 kr; nr 1805 E. E., Stockholm 10 kr; nr 1806 E. E., Malmö 10 kr; nr 1807 J. A., Borås 5 kr; nr 1808 H. J., Norrköping 5 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons underhåll 10 kr; nr 1809 Kollekt vid husförhör i Västersäl gm. E. L., Bjästa 10:53; nr 1810 Vänner på Styrsö gm. E. C. 25 kr; nr 1811 S. Ö., Ystad 5:50; nr 1812 V. M., Kräbbleboda 3 kr; Kollekt vid förmiddagssyföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 15:60; Kollekt vid R. K. K. F:s syförening Stockholm 4:50; nr 1813 R. G., Karlskrona till tryckning av Nya Testamentet 10 kr; nr 1814 A. o. H. Å., Strövelstorp 10 kr; gm. H. Å., E. A., 10 kr; nr 1815 H. O., Ersnäs 18 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 6 kr; nr 1816 Fr:a L., Stockholm till fars och mors minne 100 kr; nr 1817 Boeryds missionsförening gm. P. A., 25 kr; nr 1818 B. H., Landskrona 25 kr; nr 1819 E. S., Göteborg till hem- och utresor 5 kr; nr 1820 T. H., Östadkulle 10 kr; nr 1821 R. S., Diö 10 kr; nr 1822 A. o. A. L., Orsa, 5:50; nr 1823 E. T., Sölvesborg 3 kr; Onämnd, Klevshult 5 kr; nr 1824 F. T., Hofors 10 kr; H. K., Stockholm till offerdagen 10 kr; nr 1825 A. B., Stockholm till d:o 20 kr; nr 1826 E. R., Stockholm till d:o 25 kr; nr 1827 Mongolgruppen i Trelleborg gm. R. I., 117 kr; nr 1828 K. A., Lindesberg till hem- och utresor 5 kr; A. H., Svalöv julgåva till F. I. o. P. G. Svensson 15 kr; nr 1829 Tostarps syförening gm. A. J., Munka Ljungby 60 kr; nr 1830 M. J., Jämshögsby 23 kr; »Missionsvän» 25 kr; nr 1831 A. T., Ulricehamn 10 kr; nr 1832 K. B., Sunne gm. I. M. 10 kr; nr 1833 Kollekt o. spbm. vid offermötet i Betesdakyrkan, Stockholm 590:05; J. M. O., Stockholm 10 kr; Kollekt vid förmiddagssyföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 17:35; nr 1834 S. P., Stockholm, spbm. till d:o 47 kr; nr 1835 A. G., Karlskrona 5 kr; nr 1836 N. P., Göteborg, spbm. 17 kr; nr 1837 Syföreningen Enighet, Tranås gm. C. Th., 175 kr; nr 1838 Gimarps ungdomsförening gm. A. S., Osbruk 10 kr; nr 1839 A. S., Tierp till hem- och utresor 1 kr; nr 1840 I. K., Uppl. Väsby, spbm. 24 kr; nr 1841 I. L., Brottby 5 kr; nr 1842 M. E., Lillån 8 kr; nr 1843 E. E., Kumla 10 kr; nr 1844 H. B., Enskede 5 kr; nr 1845 I. V., Södertälje till hem- och utresor 2 kr; nr 1846 F. B., Liared, 5 kr; nr 1847 J. K., Karlshamn 25 kr.

Summa Kronor: 8.912:70.

Varmt tack till varje givare!

»Ty i honom gläder sig vårt hjärta, vi förtrösta på hans heliga namn.» Ps. 33:21.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945
72354

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 2	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Febr. 1945

Skildringar om lamaismen.

Det föregående numret av Ljusglimtar innehöll skildringar om den lekamliga nöd, som råder i många hem i Mongoliet. Detta nummer är ägnat åt den andliga nöden därute, vilken sannerligen icke är mindre utbredd eller mindre hemsk, snarare hemskare än den yttre nöden.

Det är med hänsyftning på det andliga tillståndet i Mongoliet en av våra hemgångna missionärer, dr T. Ollén, en gång skrev därutifrån: »Du där hemma i Sverige! Om du visste vilket lyckligt land du lever i, ett land, där lag och ordning råda, ett land, där ett människoliv har något värde, där hederliga människor ej äro enstaka undantag — om du visste detta, visste, att du, jämfört med mongolerna, lever som i paradiset, skulle du då inte offra en tanke på dina bröder där ute? Vad har du gjort för att betala av s k u l d e n till dem, den skuld du har till dem därför att Gud givit dig nåden att låta dig födas i Sverige och ej i Mongoliet?»

Den rysliga okunnigheten därute, den rysliga vidskepelsen, de onda andemakternas mörka spel har fört detta folk in i djup av lidanden. Väl ha vi anledning att tacka Gud för att han låtit oss födas i Sverige. Må tacksamheten mana oss till bön och offer för dessa olyckliga, som sakna det som vi i så rikt mått äga och betrakta som så självklara förmåner, att vi glömma att i dem se utslag av idel oförtjänt nåd.